

Kapitola 3

Jay

12:56

Řítím se letištěm a hledám východ. Přistavená přímá autobusová linka na Scorchellu odjíždí do Palm Springs za čtyři minuty, takže nemám ani čas sehnat si něco k jídlu, což znamená, že mě čekají další dvě hodiny příšerného hladovění. A to všechno jen proto, že mě aerolinka (z nějakého neznámého důvodu) omylem poslala do economy, kde jsou cestující obsluze naprosto ukradení, zvláště jsou-li vegetariáni! Kdyby se se mnou Aisha, jedna z těch Britek, štědře nerozdělila o své müsli tyčinky, býval bych proseděl celý let o hladu. Nerad se chovám jako hajzl, ale asi budu přece jen muset po návratu domů napsat ostrý dopis letecké společnosti.

Možná bych se za ten zmatek ani tolik nezlobil, kdybych neviděl tu scénu v první třídě. Nejen že mi tahle Sasha, ta tichá Britka, *ukradla* moje místo, ale seděla hned naproti Jolene Fosterové! Jolene na sobě neměla svůj obvyklý westernový kýč, ale i v normálním oblečení jsem ji poznal. Frontmanka skupiny Flamingo Rose se mnou seděla v jednom letadle a já jsem propásl čtyři hodiny, z nichž jsem

mohl vytěžit dokonalého sólokapra. A to všechno jen kvůli jedné pitomé chybě v systému. Sakra.

Proplétám se davu pubertáků mířících na Scorchellu a můj kufr na kolečkách mě občas tukuje do lýtek, takže mám co dělat, abych se před zraky všech přítomných nenatáhl jak široký, tak dlouhý. Pokračuju dál, jak rychle to jen jde. Čím dřív budu sedět v autobuse, tím dřív si budu moct otevřít zápisník a soustředit se na práci. Snad pak zapomenu i na hladování v žaludku. Najednou narazím na lidskou stěnu. Zatočím prudce doprava, abych se tomu davu vyhnul, když...

„Čau, Jayi!“

Je to Hayley, jedna z těch Britek z letadla (a z Dunkin' Donuts). Její skupinka už je zase pěkně pohromadě a šinou si to v dlouhé semknuté řadě k východu. Aniž bych chtěl, sklouznu pohledem na zlodějku sedadel Sashu. Děsím se toho, že bych s ní měl mluvit, zvláště pak po té příšerné porážce, kdy mě až příliš blahosklonný stevard vypoklonkoval zpět do economy. Jenže se s ní asi budu *muset* bavit, abych zjistil, jak dlouho si asi s Jolene povídala a jestli z ní vytáhla něco šťavnatého pro můj článek.

Potíž vězí v tom, že mě Sasha jako jediná ze čtyř Britek ani nepozdravila, když jsem se objevil po jejích boku. Vlastně si mě ani nevšimla, protože je zabraná do konverzace s nějakým vysokým namakaným týpkem. U srdce mě bodne osten podráždění. Asi začínám být agresivní z hladu.

„Ahoj,“ odpovím Hayley a zpomalím, abych šel stejným tempem jako zbytek skupiny. Držím se na opačné straně davu než Sasha a ten svalovec.